

VIORICA FLINTAȘU - „Prin cântec îmi alin dorurile” -

Ținutul Bihorului a fost mereu un izvor nesecat pentru interpreții cântecului popular, fiind una dintre zonele etnofolclorice de mare frumusețe și bogăție, cântecul bihorean, târăgănat, purtând pecetea unor vremuri străvechi.

Săliștea de Beiuș, satul străbunilor interpretei Viorica Flintașu, este păstrător de datini și obiceiuri.

Descinde dintr-un neam de țărani buni, blânzi și înțelepți, într-o familie cu cinci copii, a căror strădanie era aceea de a ajunge oameni adevărați.

Fratele Vioricăi Flintașu este regretatul poet Gheorghe Pituț, care spune într-o poezie din volumul „Stele fixe”, Editura „Mihai Eminescu”: „Acum îmi dau mai bine decât oricine seama / ce arhetip e tata și ce durere mama / ce-adânc izvor un frate / ce râu de lacrimi sora / voi da eu poate seama de viața tuturor”.

Plecată cu mult timp în urmă de acasă și stabilită în București de vreo patruzeci de ani interpreta a rămas mereu conectată la izvorul cântecului bihorean, considerând cântecul popular românesc o permanență care va dăinui prin frumusețea melodică și ritmică, dar și prin versul său.

Viorica Flintașu a debutat în muzică la Casa de Cultură din orașul Ștei, iar în 1966 a debutat la Radio, unde a înregistrat primele zece cântece bihorene, apoi a apărut la Televiziune, iar Casa de discuri Electrecord i-a editat primul disc, având, încă de la început, șansa colaborării cu marele dirijor George Vancu. A cântat în Ansamblul Artistic al Tineretului; a fost solista de muzică populară a Orchestrei „Barbu Lăutaru”, a Filarmonicii „George Enescu” și, pentru o perioadă, solistă și în Ansamblul Artistic „Doina” al Armatei.

A întreprins numeroase turnee în toată țara cu orchestre și ansambluri folclorice renumite, alături de mari interpreți. A adus cântecul popular românesc în multe țări din Europa și Orientul Mijlociu. Viorica Flintașu și-a îmbogățit permanent repertoriul, concretizat în numeroase înregistrări radiofonice, în emisiuni de televiziune, în cele 14 albume muzicale. În anul 2000 a fost primită în Academia Artelor Tradiționale din România. Publicul apreciază autenticitatea repertoriului și calitatea interpretării, cât și costumele vechi din pânză de cânepă și lucrute manual de femei bihorene, pe care interpreta le poartă în spectacolele sale.

Ca femeie, soție și mamă viața Vioricăi Flintașu este plină de responsabilități. Îi place să citească, să meargă la teatru, să vadă o expoziție sau un film bun. Uneori se întâlnește cu prietenii dragi în casa

și la atelierul pictorului Mihai Bandac, adevărate sărbători ale sufletului.

Iubește natura, iubește pădurile cu arbori seculari din zona Săliștea de Beiuș, pe care o consideră o „gură de rai”. În cântecul său mărturisește: „Nu-i modru că știi cânta / Că-s vecină cu frunza / Nu-i modru că știi hori / Că-s vecină cu codrii / Câte dealuri și vâlcele / Toate-s neamurile mele”.

Pentru tinerii interpreți Viorica Flintașu are o povăț: să-și alcătuiască un repertoriu din cântece autentice, nu copiindu-i pe cei consacrați, ci croindu-și un drum al lor.

Vor izbuti doar cei cu o mare dragoste pentru cântec și care vor munci serios.

RODICA SUBȚIRELU

**INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ** *Independența
prin Cultură*